

1. Nedají se vášněmi spoutat,
neumí se bát ani mírně pousmát.
Tak zvláštní a vážní jsou napořád.

Děti v póze vzdálené vzpouře,
nevrlé, když klávesnic bouře utichá,
svět básní bez kódů jim uniká.

- R: Kam, kam se ztrácejí touhy?
Prokletí nebo náhoda?
Měly rády slunce, teď milujou mráz!

2. Pobledlé až průsvitné tváře,
nemluví, když mámivá záře modravá
je láká a svádí a spoutává.

Tamtam je vůně těch poupat,
jen tak se v závětrí houpat neumí.
Čí je zájem, čí nápad, čí svědomí?

R:

3. Děti lásky - přízraky pouhé,
oči v dálce, úvahy dlouhé - netuší,
co s touhou, když vkrádá se do duší.

Nedají se vášněmi spoutat,
neumí se bát, ani mírně pousmát.
Tak zvláštní a vážní jsou.

- R: Kam, kam se ztrácejí touhy
měly rády slunce, teď milujou mráz! Ná,na
- Prokletí, prokletí, prokletí, a nebo náhoda?